

Unes flors recordàren la tragèdia, en l'indret on es produí l'accident.

al teatre, que hi eren convidats. Una dona de veu jove, preciosa i amb gran sentiment, va cantar una cançó popular catalana, molt vella, que nosaltres sentíem a les nostres àvies i mares, i que segurament molts de vosaltres recordareu. Només transcriuré la segona estrofa en què explicat els consells que una mare dona al seu fill que ja s'ha fet gran. La cançó es titula "La Mare", la lletra ha estat una mica reformada, adaptada una mica al temps actual, i diu:

El nen s'ha fet gran, la mare constant li diu cada dia,
No surtis de nit, i fuig del brugit,
Treballa, estudia.
I trucant-li les portes del cor,
l'aconsella amb tendresa i amor
Pel camí del treball i del bé,
Que és el que ella desitja i ansia:
Escolta'm fill meu, jo t'ho he de dir,
El meu cor no et vol pel mal camí,
Qui mal t'aconselli no estima a ningú,
Fes cas d'una vella que sols viu per tu.

Mossèn Josep va acabar l'homilia dient que si aquelles sinceres paraules seves ajudaven a evitar tan sols un accident, les donava per ben dites. Jo penso igualment en acabar aquest escrit.

J. C. RIERA

Senyor Batlle, begurencs, adéu-siau Aviat, moriré escapçat

Fa molts anys, he nascut,
i a poc a poc he crescut
en el bonic bosc de Sa Fontansa.
Jo regracio el Sol que ens dona
calor i llum, cada dia.
La nit, jo miro la Lluna, els estels
il·luminant el nostre Castell.
Molts nens, he vist néixer,
i a la vora de ma soca, créixer.
Tots nosaltres hem abrigat
els esquiroles quan estaven mollats
i els hem ofert els nostres pinyons.
Als Begurencs amorosos,
acompanyant la seva amoretta
els hem fet molta ombra.
A l'albada, he vist també
aparèixer bolets, que vostè,
home dit civilitzat,
moltes vegades sense pietat,
amb passió ha arrencat
i a la vora de la meva soca,

sovint llança i deixa.
De tant en tant, la Tramuntana
va rompre les branques, una a una,
o el llamp, cremar la llenya
de les meves nenes.
Però! Quasi tots els dies,
veig les destrals salvatges
de l'home matant les meves noies.
I per fer què? Fumerol de festa
en la seva caseta!
Prompte no hi haurà res,
ni bolets, ni esquiroles, ni arbres,
tampoc rossinyols, puputs,
pit-roigs i cucuts.
Però! certament hi haurà
deserts de sorra,
deserts de tristesa.
Avui, jo contemplo, jo espero...
La Lluna i el Sol, els sotjo;
el vell Castell, el miro,
també l'Església,

el Cel blau, l'Ajuntament,
els Begurencs,
i les meves nenes...
per ventura,
per última vegada?

RICARD (*)
(Sa Fontansa)

() L'autor, d'origen belga, fa aproximadament un any tenia moltes dificultats per expressar-se en català. El seu esforç d'aprenentatge ha possibilitat un important avenç en el seu coneixement de l'idioma. A banda de consideracions d'ordre qualitatiu, la publicació del present treball literari respon al reconeixement públic de la redacció de la revista a una persona que ha esmerçat grans dosis de voluntat per comprendre i conèixer la llengua catalana, acte que entenem com a model d'integració i estima al país.*